

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/5/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123202917
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hirková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8123202917.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marianny Hirkovej a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, trvalý pobyt C. XXX, XXX XX C., právne zastúpený: JUDr. Matúš Motyka, advokát, so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadost'učinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/27/2023-63 zo dňa 07.11.2023 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/27/2023-70 zo dňa 14.11.2023 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o nároku na náhradu trov konania a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom v spojení s dopĺňacím rozsudkom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 500 eur všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 13 Csp 53/2019-66 zo dňa 21.6.2022 v právnej veci žalobcu A. B., nar. X.X.XXXX proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., o zaplatenie 2.326,04 eur s prísl., súd žalobe vyhovel (okrem nepatrnej časti týkajúcej sa úroku z omeškania), pričom zároveň priznal žalobcovi oproti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 5.1.2023.

3. Vo vzťahu k § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. uviedol, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadost'učinenie a ako treba určiť jeho výšku. Novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadost'učinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

4. Konštatoval, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky a teda k strate finančných prostriedkov. Pri finančných službách je odopreté plnenie veriteľovi na základe jeho žaloby výlučne z dôvodu, že sa vyžaduje bez platného právneho dôvodu (nedostatok zmluvnej náležitosti) alebo ide o nekalú obchodnú praktiku, príp. neprijateľnú zmluvnú podmienku. Z uvedeného

teda nepochybne vyplýva, že žalovaný zneužil svoje postavenie tým, že žalobca by pri plnení z úverového vzťahu preplatil titulom bezdôvodného obohatenia žalovaného úver o sumu 2.326,04 eur, čo v pôvodnom konaní bolo rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 13 Csp 53/2019-66 zo dňa 21.6.2022 právoplatne konštatované. Žalobca musel v pôvodnom konaní aktívne uplatňovať svoje práva podaním žaloby a preto dospel k záveru, že výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 ZOS môže, ako aj nemusí zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila.

5. Pri výklade § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. treba akcentovať, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (Bez toho, aby ujma nastala alebo čo len hrozila. Postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa.), tak základ nároku na finančné zadosťučinenie je daný (arg. „má právo“). Ani analogicky nemožno aplikovať § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka (Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.), keďže zákon č. 250/2007 Z. z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva spôsobom, ktorý môže privodiť ujmu spotrebiteľovi, je potrebná určitá intenzita.

6. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu prvej inštancie ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

7. Nemožno „ukracovať“ žalobcu (v kontraktačnom procese dlžníka) od možnosti domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia. Napokon bol to žalovaný (v kontraktačnom procese veriteľ), kto porušil spotrebiteľské práva, preto musí znášať aj riziko žalobného efektu, všetko vo svetle toho faktu, že je to žalobca, kto je pri iniciácii sporu tzv. dominus litis. Úspešnosť žalobcu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia (predtým aj o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy) nebola sporná, teda došlo k naplneniu hypotézy právnej normy viazanej na inštitút primeraného zadosťučinenia. Žalobca jasne deklaroval, že bol nútený sa sporiť v pôvodnom konaní so žalovaným, pričom, ak chcel dosiahnuť zadosťučinenie, musel zniesť a pustiť sa do konfrontácie s ekonomicky i právne bezpochyby silnejšou stranou v spore.

8. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016 zo dňa 4.10.2016, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že minimálna výška primeraného finančného zadosťučinenia na to, aby bola odradzujúca pre dodávateľa by mala byť nad 50 % sumy, o ktorú by chcel potenciálne dodávateľ spotrebiteľa pripraviť. Súd priznal žalobcovi reflektujúcu zásadu primeranosti a spravodlivosti primerané zadosťučinenie za porušenie jeho spotrebiteľských práv vo výške, ktorá predstavuje ani nie 50 % zo sumy, o ktorú sa chcel žalovaný obohatiť. Preto považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 500 eur, a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa, ktoré nemusí byť v rovnakej numerickej vyjadrenej výške ako ujma, ktorá hrozila, reflektujúcu zásadu primeranosti a spravodlivosti.

9. Účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od takýchto praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu.

10. Napokon sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou, aké konkrétne práva žalobcu boli porušené. Práva žalobcu boli bezpochyby porušené, keďže o tom svedčí úspech v spore v základnom konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Už toto základné konanie vytvára právny rámec pre uplatnenie si nároku na primerané finančné zadosťučinenie, keďže vychádza priamo zo znenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Je preto možné vyvodiť, že samotné úspešné uplatnenie porušenia práva vytvára rámcový právny základ pre uplatnenie si práva na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého výška je už na posúdení súdu.

11. Súd prvej inštancie podrobil priznanú sumu aj v kontexte princípu primeranosti, poukazujúc aj na tzv. Paretovo optimum. Jedná sa z ekonomického pohľadu o taký stav spoločnosti, kedy žiadny jednotlivец alebo skupina už nemôže dosiahnuť lepšie postavenie bez toho, aby sa postavenie iného subjektu zhoršilo. Ide o rovnovážny stav, kedy ak sa chce mať niekto lepšie než ako sa má, môže tak urobiť len na úkor iného. Mal za to, že negatívny dopad na žalovaného je ďaleko menší, prihliadajúc na princíp proporcionality ako pozitívny dopad na žalobcu, všetko vo svetle tej skutočnosti, že to bol práve žalovaný, ktorý kontrahovaním zmluvy nerešpektoval spotrebiteľské právo a porušil práva žalobcu a v kontraktáčnom procese dlžníka.

12. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. Žalovaný napáda rozsudok z dôvodu, že v konaní neboli tvrdené, a ani preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodnili sumu vo výške 500 eur. O tomto tvrdení svedčí v prvom rade obsah odôvodnenia rozsudku, ktorý je všeobecný, nevzťahuje sa na žiadne konkrétne skutkové okolnosti. Súd prvej inštancie v odôvodnení uvádza len konštatovania (viď bod 30. a 31.), ktoré nielen nie sú obsahovo individualizované na prejednávajúcu vec, ale sú všeobecné a použiteľné v podstate na akúkoľvek vec. Z rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove vyplýva požiadavka na to, aby vzhľadom na neurčitú hypotézu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a v záujme dosiahnutia jeho účelu, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, bolo určenie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vecou individuálnych skutkových zistení. Žalobca žiadne skutočnosti netvrdil a ani rozsudok takéto individuálne skutkové zistenia neuvádza. Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005 konštatoval, že i keď je výška zadosťučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. To sa v prejednávanej veci nestalo. Žalovaný preto tvrdí, že určenie sumy 500 eur nemá oporu v dokazovaní a uvedená suma je neprimeranou, čím nespĺňa zákonnú požiadavku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalovaný v konaní namietal, že žalovaný nárok nebol už v žalobe čo do výšky odôvodnený, preukázaný a nemá oporu ani v žiadnych konkrétnych skutočnostiach, ktoré by mohli takú sumu zdôvodniť. Postup, kedy nesplnenie vlastnej povinnosti žalobcu uvádzať rozhodujúce skutočnosti, je nahrádzaný činnosťou súdu, považuje žalovaný za porušenie ustanovení CSP. Súd prvej inštancie primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom nevyvrátil argument žalovaného o tom, že žalovaný nárok je neprimeraný a nepodložený.

14. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalovaného a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a dostatočne odôvodnený. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza podstatné prednesy a návrhy strán, aké dôkazy v konaní vykonal za účelom zistenia skutkového stavu, ako aj zákonné ustanovenia, z ktorých vychádzal pri právnom posúdení sporu. V napadnutom rozsudku skúmal a prihliadal na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany oboch strán sporu.

15. Priznané primerané finančné zadosťučinenie je v súlade s požiadavkou účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, pretože žalobca v súdnom spore preukázal opakované a viacnásobné porušenie noriem spotrebiteľského práva: výška úrokovej sadzby v rozpore s dobrými mravmi, dohoda o zrážkach zo mzdy - neprijateľná zmluvná podmienka, dohoda o poskytnutí služieb - neprijateľná zmluvná podmienka, neuvádzanie náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, neplatné uzatváranie zmlúv žalovaným. Priznaná suma PFZ vo výške 500 eur predstavuje iba 21,50 % z reálne vzniknutého bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. V súčasnosti neexistuje exaktne stanovené kritérium ani vzorec pre stanovenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Z týchto dôvodov výška závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť a zároveň musí pre dodávateľa predstavovať účinný, primeraný a odradzujúci prostriedok nápravy (rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.05.2017 sp. zn. 2Co/137/2016). Vzhľadom na preukázané a judikované množstvo porušení spotrebiteľských práv žalobcu považuje súdom priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur (21,50 % z bezdôvodného obohatenia) za adekvátne a primerané.

16. S poukazom na uvedené považuje rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti za vecne správny, preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Žalobca si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

17. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

18. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Odvolací súd zistil, že je naplnený už prvý uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, a to že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Relevantné boli aj odvolacie dôvody spochybňujúce výšku súdom priznaného primeraného finančného zadosťučinenia.

19. Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj odôvodnením napadnutého rozhodnutia a uplatnenými odvolacími námietkami, odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, lebo úvaha o výška priznaného finančného zadosťučinenia nie je preskúmateľná.

20. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

21. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je ustanovením s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, nevyplývajú z neho žiadne kritériá v zmysle stanovenia toho, čo zadosťučinenie predstavuje. Zrejme je len to, že základ tohto nároku je daný úspechom spotrebiteľa pri uplatnení porušeného práva. Porušenie práva, ak sa ho spotrebiteľ v konaní pred súdom s úspechom domôže rozhodnutím súdu, je preto právnou skutočnosťou majúcou za následok vznik nároku na zadosťučinenie.

22. Právnym dôvodom stanovujúcim predpoklad a existenciu práva žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie je jeho úspech v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13Csp/53/2019, v ktorom súd rozsudkom z 21.06.2022 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2326,04 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 02.04.2019 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

23. Z dokazovania vykonaného a žalobou tvrdených skutkových okolností nepochybne vyplýva, že základ nároku žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je daný.

24. Žalobca v žalobe, ale aj právny zástupca žalobcu v svojom prednese na pojednávaní odkázal nielen na konanie vedené Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 13Csp/53/2019, ale aj na rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 10Csp/60/2018-59 zo dňa 15.11.2018, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, pretože žalovaný zaslal zamestnávateľovi žalobcu žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy zo dňa 28.02.2018, v ktorej požadoval doplatenie dlhu vo výške 581,56 eur. Konanie o povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy zostalo súdom prvej inštancie bez povšimnutia, avšak aj táto okolnosť, domáhania sa svojho práva žalobcom v ďalšom sporovom konaní, má bezpochyby vplyv na výšku primeraného finančného zadosťučinenia.

25. Súd prvej inštancie priznané finančné zadosťučinenie kvantifikoval čiastkou 500 eur. Žalobca uplatnil v žalobe sumu 2326,04 eur, ktorá by mala zodpovedať výške bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným na jeho úkor.

26. Finančné zadosťučinenie, na ktoré má spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti, právo, má byť primerané. Ako k tejto „primeranosti“ dospel súd prvej

inštancie, na základe akých kvalifikačných kritérií zistiteľné nie je. Posudzovanie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení.

27. Súd prvej inštancie sa zaoberal všeobecnými teoretickými predpokladmi priznania práva na primerané finančné zadosťučinenie, nie však vo vzťahu ku konkrétne prejednávanej veci. Je tak zrejmé len to, že žalobca bol v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 13Csp/53/2019 úspešný. Nie je zistiteľné ani len to, akých konkrétnych porušení práv spotrebiteľa sa mal dopustiť žalovaný, napriek tomu, že v bode 30. odôvodnenia rozsudku prvoinštančný súd uvádza, že sa zaoberal otázkou, aké konkrétne práva žalobcu boli porušené. Súd prvej inštancie síce uviedol, že pri určení výšky priznaného finančného zadosťučinenia prihliadol k tomu, že pokiaľ by sa žalobca nebol aktívne domáhal ochrany svojich práv pred súdom, pri plnení z úverového vzťahu by preplatil 2326,04 eur, na ktorú sumu žalovaný nemal nárok a bola by bezdôvodným obohatením na strane žalovaného, ale ďalšie skutkové okolnosti a právne úvahy prvoinštančného súdu nie sú zrejmé. Bližšie nešpecifikoval a nekonkretizoval skutočnosti, na základe ktorých dospel k záveru, že žalobca má nárok na sumu v rozsahu 500 eur, ani intenzitu zásahu do práva žalobcu, ktorú pre určenie rozsahu jeho nároku na primerané finančné zadosťučinenie považoval za rozhodnú.

28. Žalovaný pritom už vo vyjadrení k žalobe zdôraznil, že zo žaloby nevyplýva na základe čoho žalobca požaduje zaplatenie žalovanej sumy, aké skutočnosti túto sumu odôvodňujú a preukazujú. Z rozsudku nevyplýva, aby sa týmto argumentom žalovaného súd prvej inštancie zaoberal.

29. Výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona o ochrane spotrebiteľa je výsledkom voľnej úvahy súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná, ale má mať racionálny základ. Úvaha o výške finančného zadosťučinenia musí byť v odvolacom konaní preskúmateľná.

30. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné vychádzať zo závažnosti vznikutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila, resp. ktorá mu vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie spotrebiteľa. V prvom rade žalobca musí tvrdiť a označiť dôkazy na individualizáciu nároku. Žalobca pokiaľ nepožaduje symbolickú výšku zadosťučinenia musí opísať povahu, intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia akýchkoľvek nepriaznivých následkov a preukázať, ako tieto následky pociťoval a prežíval.

31. Pri rozhodovaní o výške nároku musí súd uviesť a zdôvodniť všetky okolnosti, ktoré ho viedli k záveru o splnení podmienok pre jej určenie. Povinnosťou súdu je zohľadniť výsledky vykonaného dokazovania, všetko čo v konaní vyšlo najavo, vrátane toho, čo k uplatnenému nároku uviedli strany sporu. Všetky tieto predpoklady musí súd v rámci úvahy o výške nároku posúdiť kvalitatívne a kvantitatívne a to aj z hľadísk ich významu pre rozhodnutie, ku ktorému dospel. V sporoch s ochranou slabšej strany, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, čo je nevyhnutné pokiaľ prizná žalobcovi sumu finančného zadosťučinenia, ktorá nezodpovedá jeho skutkovým tvrdeniam a ním predloženým dôkazom. Požadovaná výška zadosťučinenia žalobou zdôvodnená nie je. Na pojednávanie, ktoré na prejednanie veci prvoinštančný súd nariadil na deň 07.11.2023 žalobcu nepredvolal, čo nie je v rozpore s ust. § 178 ods. 1 CSP, pretože žalobca je právne zastúpený. Samotný proces prejednávania sporu bol tým však ochudobnený o bezprostredné posúdenie úvah samotného žalobcu v zmysle identifikácie čiastky, ktorú mal za primeranú ohľadne zadosťučinenia.

32. Pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie podstatné predpoklady pre rozhodnutie o nároku, ktorý bol predmetom konania neobjasňuje, nie je tým preskúmateľné. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa stranám sporu bráni v možnosti uplatňovať svoje práva a oprávnené záujmy. Odôvodnenie rozhodnutia je tou časťou, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní opravných prostriedkov. V sporovom konaní musí byť pritom súdom poskytnutá materiálna ochrana zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov. Vydanie nepreskúmateľného rozhodnutia je v rozpore so zásadou spravodlivého súdneho procesu (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky).

33. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie tým zaťažil vadou, pre ktorú bolo potrebné napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorý je výrokom súvisiacim, zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

34. V priebehu ďalšieho konania súd prvej inštancie nárok uplatnený žalobou opätovne posúdi. Všetky skutočnosti, ktoré sú relevantné pre výšku nároku vyhodnotí. Rozhodnutie odôvodní tak, aby zodpovedalo požiadavkám stanoveným v ust. § 220 ods. 2 CSP.

35. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

36. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v predchádzajúcom odseku nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v predchádzajúcom odseku je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Strana má právo zvoliť si advokáta alebo možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).